

Jednodenní výprava

HELL'S TOUR

1990

Jednodenní výprava

21.4. 1990

Začnu srazem. Byl stanoven na 8:00. V půl osmé, těsně po tom, co jsem vstal, zvoní Pavla. Má totiž kolo garážované u mě a tak, aby stihla sraz, přišla si jej vyzvednout už teď.

Vytáhli jsme přibližovala ze sklepa, navěsili na ně kapsy a jeli na sraz. Tam nikdo. Nevadí. Dojedeme si aspoň pro Petra. Směr Vinohrady. A už jsme tu. Je 8:35. Právě jsme ho vytáhli z postele. Asi tak za hodinu skutečně odjždíme. I s ním.

Jako meta dnešní výpravy byl zvolen Karlštejn. Kudy k němu. Už v Praze je několik kritických bodů, kterým se chci vyhnout. Pojedeme tedy přes Nuselský most, kolem Paláce kultury,

na Pražského povstání, odtud dolů k Podolské vodárně a dále na Barrandovský most a pak po strakonické až na odbočku k Černošicím.

Cesta je po rovině a z kopce dolů. Jede se dobře. Je však smutné, že účast na výpravách klesá. Minule jsme byli čtyři, dnes jedeme tři. Půjde-li to takhle dál, budu za chvíli jediný, kdo narušuje plynulost silničního provozu.

Zastavujeme. Je nám horko. Svítí totiž slunce a my jedeme v bundách. Dolů s nimi!!!

A pokračujeme. Projeli jsme několik vesnic

a zjistili, že se naše trávicí ústrojí hlásí o slovo. Je 10:50. Zastavíme v Horních Mokropsech u hospody. Je to totiž hodně do kopce a cosi mi napovídá, že daleko výhodnější bude, když na nás přijde nevolnost z přejetí, až když pojedeme z vršku dolů. Já s Pavlou jdeme pěšky. Petr se rozhodl, že dokopec pokoří v sedle.

Pomalu se blížíme k vrcholu kopce. A už jsme u hospody. Petr nikde. To jsem zvědav, kde ho budeme nahánět. Pomalu pokračujeme. Situace se má tak, že Petr na Karlštejně nikdy nebyl a tak předpokládám, že nezná ani cestu.

Najednou se ze zděné zastávky ČSAD v protisměru ozvalo neartikulované hlasité zahuhlání. Ano, je to Petr. Sedí na lavičce a cpe si do hlavy chleba. Jedeme k němu. Odstavujeme kola a pohodlně se usazujeme k němu

a přidáváme se k jeho činnosti.

Když jsme usoudili, že se toho do nás opravdu víc nevejde, a

že to na pořádnou nevolnost z přecpání stačí, nasedli jsme a jeli dál.

První část cesty tvoří nádherný skopec. Nutno říct, že mám v sobě ještě stopy po Markétině kolizi z minulého týdne. Navenek se to projevuje opatrným najížděním do zatáček a plnou soustředěností na jízdu.

Projíždíme serpentiny. Petr zmizel někde vpředu za zatáčkou. Já jedu v bezpečné vzdálenosti za Pavlou. Vjíždíme do pravotočivé ostré zatáčky. Není za ní vidět. Přesto se ukázalo, že jedeme poněkud rychleji, než to chtělo. Navíc se mi ani v nejmenším nelíbí skutečnost, že je zde vozovka pokryta drobným štěrkem. Patrně i toto je pozůstatek zimního posypu. No, snad to projedem.

Podařilo se. Je ovšem pravda, že nechybělo moc a byl v mapě další křížek označující místo nehody. Dojíždíme dolů. Tam na nás čeká Petr. Svěřil se nám, že měl plné ruce práce v té pravotočivé zatáčce s tím štěrkem. No vida. Nejsem sám. Jedeme dál.

Svíí slunce, je teplo. Jízda probíhá v klidu a pohodě. Ještě zdoláváme jeden dokopec a pak už volným sjezdem až do vesnice Karlštejn. Těsně před vesnicí nás dojíždí Gaz pomalovaný válečnými barvami s bandou omaskáčovaných mladých na palubě. Krátký rozhovor s nimi a už odbočujeme na cestu ke hradu.

Je tu dokopec. VELKÝ! Zastavujeme u občerstvení.

Konzumujeme zmrzlinu a Pavla své tradiční kafe.

Pak jsme jeli dál. Silnicí vzhůru kolem hradu, stále do kopce. A už jsme na samém vršku. Teď kousek dolů přes Mořinu na jakousi křižovatku v polích.

Je tady směrovka na Prahu. Uvádí se na ní vzdálenost v kilometrech. Prý celých 26. To by znamenalo, že tam za hodinu a kousek budeme. A to nechcem. Odbočujem proto na opačnou stranu.

Zase jedeme kamsi dolů, přejíždíme trať a nyní... Polní cesta vedoucí doprava. To je ona! Po té pojedeme. Ve tvářích spolujezdců se nezračí zrovna nadšení. Ale jdeme a později i jedeme.

Po nějaké době jízdního pochodu trochu složitějším terénem padl návrh, že by možná neškodilo podruhé posvačit. Jednomyslně je tato hlubokomyslnost přijata. Stále svítí slunce a je teplo. Petr upozornil na stráň, která se ukázala jako mimořádně vhodná pro sed, leh a svačení.

Jak tak odpočíváme, padl čísi pohled na oblohu. Od jihovýchodu se sem žene černo. No, pomalu pojedeme.

Od dřívějška jsem věděl, že cesta, po které jedeme, vede polem, přes potůček k vesnici. Jaké bylo překvapení, když cesta u potůčku skončila a za ním se objevilo oplocené pole. Je to strašný! Člověk si na šest let odskočí a takovéhle změny! Nevadí.

Kousek jsme se vrátili a dali se po vyšlapané pěšince. Ta nás zavedla přes hráz rybníka ke statku. Odtud vede štěrkem vysypaná silnice k nedaleké vesnici.

Zatáhlo se a začíná pršet. Jedeme kolem fotbalového hřiště. Petr zahlédl jakousi boudu, sloužící pravděpodobně jako šatny. Má to střechu. Jedeme tam.

Ve spodní části chybí prkno. Tudy jsem vlezl dovnitř a ostatním otevřel okno. Tady přečkáme déšť. Uložili jsme se na lavice a konzultovali události prošlé i budoucí.

Na jihovýchodě je stále ještě tma. Déšť zeslábl a nás napadlo, že by nebylo zcela od věci se přesunout do hospody. Vydal jsem se s Pavlou hledat takové zařízení.

Prošli jsme celou vesnici. Marně. Vracíme se. Začíná znovu pršet. Kromě toho se blýská a způsobuje se randál, který se prý jmenuje hrom. Zalézáme zpět do boudy. Déšť právě udeřil plnou silou. Prší, prší a pořád prší.

Kolem šestnácté hodiny se na jihovýchodě objevilo světlo. Za půl hodiny je po dešti. Opouštíme úkryt a jedeme.

Silnice tady mají tendenci odklánět se od Prahy. To vůbec není dobře. Teď jsem viděl mezi stromy se mihnout cyklistu. Silnice!! Ovšem přístup k ní vede bahnem.

Už jsme na ní. Tedy na té silnici. Ukazuje se bohužel, že vede zase pryč od Prahy. Nevadí. Táhle mezi stromy vede další pěšina. Pokračujeme tudy.

Cestou necestou a už končí les a je tu pole. Šli jsme skutečně po tom poli. Vážení přátelé, ano. Bylo to opravdu strašné. Naštěstí je tu už silnice. Tady jsme provedli důkladnou očistu od ornice, která se dostala do blatníků, mezi brzdy, mezi vidlice, prostě všude. No, je to za námi a jedeme dál.

Ocitáme se ve vesnici Zbuzany. Začíná zase poprchávat. Zahlédl jsem zděnou zastávku ČSAD. Zajeli jsme tam. Provádíme likvidaci zbytků potravinových zásob. Zase uvažujeme o hospodě. Nevíme ovšem, jestli ji tady mají a jestli, tak kde.

Přestává kapat. Nasedáme a...

vedle zastávky je hospoda! No nic. Pojedeme.

V Ořechu hospodu mají. Tu znám. A už u ní zastavujeme. Vstupujeme dovnitř. Všichni ztichli a provázejí nás zkoumavými pohledy. Objednávám dva grogy a kafe. Usedáme ke stolu. Zábava a halas začíná znovu pulzovat.

Po zahřátí se zase jedeme. A už jsme v Praze. Začalo hustě pršet. Během chvilky jsme nepříjemně navlhli. Zastavujeme pod

stromem, kde je ještě sucho. Než jsme se stačili srovnat, pršet přestalo. Jedeme tedy dál. Máme v úmyslu zastavit se na Barrandově za Markétou. Za chvíli jsme tam.

Návštěva ji zjevně potěšila. Na tu bídu vypadá dobře. Je týden po havárii a stále hraje mnoha barvami. Na vyndávání stehů jde v úterý. Nějakou dobu jsme strávili v družném hovoru. Pak chceme odjet. Loučíme se, ale ukázalo se, že to s odjezdem nebude tak žhavé, protože mi zase přestal napínat napínák. Z toho plyne, že musím rozebrat přehazovačku... Opakování - matka moudrosti.

Oprava je hotová, začíná se stmívat. Jedeme na Barrandovský most a odtud známou cestou k Paláci kultury, dál přes Nuselský most na magistrálu.

U Muzea se loučíme s Petrem, který pokračuje na Vinohrady a jedeme k Bulharovi, dál na nám. Republiky, pak čestné kolečko kolem bloku a už jsme doma. Tím zároveň končí první jednodenní výprava. Těšíme se na další.

Účastnili se tři jezdcí: člověk Já, Pavla a Petr.
Oficiálně přiznaná kilometráž: 70 km.

Praha - NOVÉ MĚSTO

Praha - SMÍCHOV

Praha - VI CHUCHLE

Praha - RADOTÍN

ČERNOŠICE

MOKROPSY

DOBŘICHOVICE

ŘEVNICE

HLÁSNÁ TŘEBÁŇ

KARLŠTEJN

MOŘINA

DOLNÍ ROBLŮV

VYSOKÝ ÚJEZD

MEZOUŇ

NUČICE

DOBŘÍČ

JINOČANY

ZBUZANY

OŘECH

Praha - SLIVENEC

Praha - BARRANDOV

Praha - KRČ

Praha - NOVÉ MĚSTO